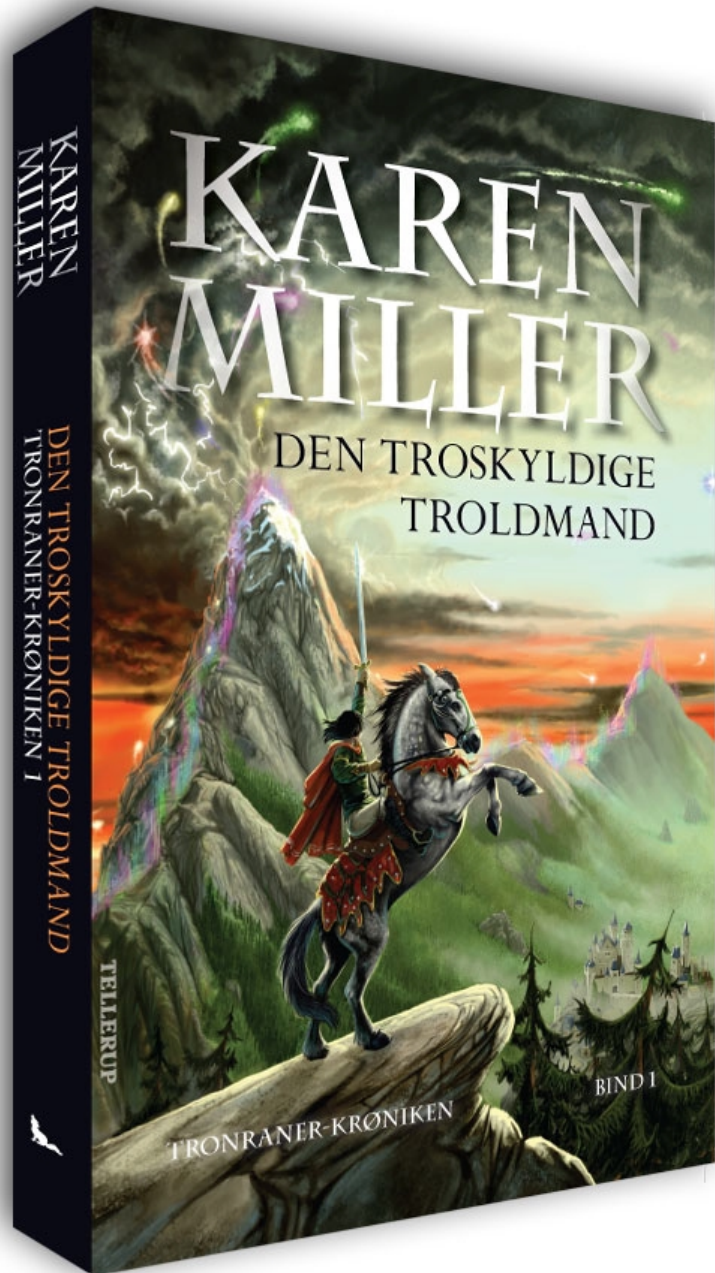

Prolog

Ni hundrede og syvoghalvfems ... ni hundrede og otteoghalvfems ... ni hundrede og nioghalvfems ... tusind!
Asher åbnede øjnene. Endelig!

Det var på tide at komme af sted.

Med tilbageholdt åndedræt kantede han sig fri af den gamle, knirkende seng og satte fødderne forsigtigt på gulvet samtidig med at månens første stråler fejede gennem indsejlingen til Restharvens havn.

Hans broder, Bede, lå i værelsets anden seng. Han prustede i søvne og rørte uroligt på sig. Asher stivnede som en støtte. Broderens prusten gik over i grynten og derefter i snorken, og Asher holdt vejret. Barl være lovet at han og Bede ikke længere delte værelse med Niko. Den elendige Niko vågnede hvis bare en flue tænkte på at fjærte. Havde de stadig haft ham liggende her, ville det have været umuligt at slippe ubemærket ud af huset.

Godt at Vishu havde giftet sig med den museagtige Pippa, så Niko havde overtaget hans værelse med den begrundelse at det var hans selvfølgelige ret som den ældste hjemmeboende søn. En ret han var parat til at forsvare med knytnæver over for yngre brødres eventuelle indvendinger.

Som den yngste i flokken kunne Asher ikke gøre krav på at få et værelse for sig selv. Så længe han blev boende hjemme var der i det hele taget meget han måtte give afkald på takket være den status, selv om han var fyldt tyve og kunne gifte sig når det passede ham – hvis der ellers havde været en pige i Restharven eller en af landsbyerne langs kysten som havde kunnet fastholde hans interesse ud over den første forelskelses sværmeri.

Inden Asher lagde sig, havde han stillet sine støvler for enden af sengen, hvor de var lette at få fat i. Med dem i hånden listede han ud i korridoren og forbi den lukkede dør til Nikos værelse. Døren til faderens værelse stod på klem, og Asher standsede og kiggede ind.

Hans far var der ikke. Månelyset afslørede at den faldefærdige dobbeltseng var urørt. Tæpperne lå uden den mindste fold. Værelset lugtede svagt af mug. Selv om det stadig var i brug, gav det indtryk af at have stået tomt længe. Der manglede noget. Asher lukkede øjnene og prøvede at genkalde sig den diskrete duft af den parfume, som hans mor altid havde brugt.

Det kneb efterhånden. Moderen havde været død og begravet i mange år, og alt hvad der var tilbage af hendes parfume var den lille røgfavede og tomme flaske som faderen stadig havde stående i vindueskarmen. Flasken var revnet i bunden, og enhver duft af dens tidligere indhold var for længst forsvundet.

Asher listede videre, et lydløst genfærd i sit eget hjem.

Han fandt faderen i opholdsstuen, snorkende og halvt liggende i den enlige armstol han havde haft monopol på så længe Asher kunne huske. På bordet til højre for stolen stod en tom ølkande, og det store ølkrus lå på gulvet foran faderens tøffelklædte fødder. Asher rynkede på næsen ad den sure lugt af spildt øl og gennemvædet uld.

Vinduesskodderne stod stadig åbne, og månelyset faldt ind på faderen. Asher mærkede et stik af dårlig samvittighed ved synet af ham. Han så frygtelig træt ud som han sad dér. På den anden side var det ikke så mærkeligt. Faderen nærmede sig de tres.

Det var svært at tro når man så ham til daglig på havet, i fuld gang med at hale fyldte net ind over bådens ræling mens han smældede ordrer ud til højre og venstre, eller senere, når han rensede fisk med hurtige, rutinerede bevægelser og forhandlede priser efter at fangsten var bragt i land. Enhver der så ham på de tidspunkter havde svært ved at tro at han var far til syv søn-

ner og bedstefar til elleve børnebørn. Der fandtes ikke en bedre sømand og fisker i kongeriget Lur.

Men siddende dér i stolen, med åbentstående mund og uden den tykke uldhue til at skjule det tynde, gråsprængte hår, virkede faderen gammel og udslidt, og man anede tydeligt den tunge sorg han gik og gemte på.

Asher knælede ned ved siden af stolen og så ind i faderens furede og arrede ansigt, og en stor ømhed vældede op i ham. Han ville komme til at savne dette ansigt med den skævt sammen voksede næse – et evigt minde om et fuldmandsslagsmål med en rival dengang han og moderen lige havde truffet hinanden. Arret stammede fra et fald på et slingrende skibsdæk under et af de voldsomme uvejr der havde hærget kysten for fem år siden.

„Det er på tide at andre påtager sig ansvaret for familien,“ hviskede Asher. „Du fortjener at nyde din livsaften. Jeg lovede at gøre den god, og nu er tiden kommet til at opfylde det løfte.“

Det kedelige var at det var lettere sagt end gjort. Der skulle mere end drømme til for at holde løftet. Han havde brug for penge, mange penge, men dem var der ingen mulighed for at skaffe her i Restharven. Ikke kun fordi det var et beskedent fiskerleje, men fordi han her havde sine brødre omkring sig. I et familieforetagende delte man alle indtægter – og den yngste var altid den der fik sidst og mindst.

Nu var han på vej bort for at tjene sine egne penge, og dem havde han ikke tænkt sig at dele med nogen. I hvert fald ikke før han havde samlet nok til at købe sin egen fiskerbåd, så han kunne forsørge faderen. Når han fik sin båd, var Seth og de andre færdige med at kommandere rundt med ham. De kunne have det så godt. Han og faderen skulle leve som konger.

I de sidste to år havde han spinket og sparet og undværet for at samle så mange penge sammen at han kunne rejse til hovedstaden Dorana og klare sig det første stykke tid, indtil han fandt arbejdet. Han havde alting klappet og klart i hovedet.

„Om et år er jeg tilbage, far,“ hviskede han. „Jeg er kun væk et år. Det er slet ikke så længe. Jeg kommer hjem igen før du aner det. Bare vent og se.“

Det gamle ur på væggen slog halv elleve. Dets slag lød meget højt i stilheden. Kroen Det Rustne Anker lukkede snart, og Jed ventede derhenne med hans vadsæk og hans pung. Han måtte af sted.

Asher kyssede faderens furede kind og listede sig ud af det lille stenhus hvor han og alle hans brødre havde boet fra fødslen.

Han tog først støvlerne på da han var på sikker afstand af huset, og derefter hastede han af sted til Det Rustne Anker. Han holdt sig i vejkantens dybeste skygger, klar til at søge skjul hvis han stødte på en sen nattevandrers.

Kroen vrimlede som altid med gæster. Den var udstyret med rigtige glasruder. Asher pressede næsen mod en af dem, helt ude i kanten hvor der ikke var så stor mulighed for at blive set indefra. Det tog ham lidt tid at få øje på Jed i mylderet af svirende fiskere, og han vovede sig lidt længere frem, bankede forsigtigt på ruden og fægtede med armene i håb om at fange hans opmærksomhed. Jed var optaget af at drikke og så alle andre steder hen end mod vinduet, men netop som Asher var ved at miste modet, kom en klodset fisker ham til hjælp. Jed fik et skub så han var ved at falde ned af den bænk han sad på, og i kampen for at holde balancen vendte han sig en halv omgang og fik øje på Asher.

„Jeg havde ellers opgivet at se noget til dig,“ brummede han da han et øjeblik efter kom udenfor med et krus skummende øl i den ene hånd. „Du sagde omkring klokken ti, og nu nærmer vi os lukketid!“

„Du ser ikke ud som om du har savnet mig alt for meget.“ Asher bemærkede sig kruset og drak et par store slurke af det kolde, bitre øl. „Har du dem med?“

Jed rev kruset til sig. „Selvfølgelig.“ Han rullede med øjnene. „Er jeg måske ikke din ven?“

„En rigtig ven ville have ladet mig tømme kruset,“ grinede Asher. „Der er lang vej til den næste kro, og du ser ud til at have fået øl nok for i aften.“

„Det kan man simpelt hen ikke få,“ sagde Jed afvisende, men endte med at række kruset frem. „Her, men få det ned i en fart, så jeg kan nå at få et sidste krus inden værten slår spunsen i. Jeg har gemt dine ting her om hjørnet.“

Asher tog kruset. Gode, gamle Jed. Der fandtes ingen andre som han turde have betroet sin pung med spareskillinger, feltflasken af gedeskind og vadsækken, som var stoppet med æbler og brød og den smule tøj han ejede ud over det han havde på. De to havde været venner hele livet. Asher havde tilbudt at tage Jed med til hovedstaden, men fået afslag, og det forstod han godt. Jed havde ingen grund til at forlade Restharven. Han var ikke belemret med en flok ældre brødre der vidste alting bedre. Som eneste søn kunne han regne med at overtage sin fars fiskerbåd i løbet af nogle få år.

Heldige slyngel.

„Pas nu godt på dig selv,“ formanede Jed mens Asher tømte ølkruset. „Dorana ligger langt herfra, på knastør jord, og den vrimler med doranere. Så træd varsomt, mester Asher. Du har aldrig været den mest ydmyge sjæl jeg kender. Faktisk er jeg ikke helt sikker på at troldmændene deroppe er forberedt på at møde en mand som dig.“

Asher lo og afleverede det tomme krus. „Troldmændene kan nok tage vare på sig selv, Jed. Fuldstændig som jeg. Nu husker du vel at opsøge min far i morgen og fortælle ham at jeg er tilbage om senest et år?“

„Selvfølgelig. Men jeg synes stadig at du skal lade mig fortælle ham hvor du tager hen. Du kan roligt regne med at han spørger.“

„Det er så godt som sikkert, men det er der ikke noget at gøre ved,” sagde Asher. „Du er nødt til at lade som om du ikke ved det. I samme øjeblik du fortæller ham det, sender han Zeth og de andre af sted, og så finder de mig og haler mig med tilbage og sørger for at jeg aldrig kommer i nærheden af så mange penge at jeg kan slippe herfra igen. Bare fordi jeg er den yngste, tror de at de ejer mig og kan koste rundt med mig som det passer dem. De må for alt i verden ikke få at vide hvor jeg er på vej hen.“

„Jeg skal altså lyve for din gamle far?” Jed så ikke glad ud ved tanken.

„Du kan vel nok forstå at det er for hans egen skyld. Og for min, selvfølgelig.“

Jed ræbede og nikkede. „Som du vil.“

Asher hægtede feltflasken i bæltet og tog vadsækken over skulderen.

„Du går glip af solhvervsfesten,” sagde Jed mismodigt.

„Ja, i år. Vi drikker dobbelt så meget til næste år, og til den tid betaler jeg det hele. Og nu må du hellere stikke ind i krostuen igen, før nogen kommer og leder efter dig.“

„Javel, skipper,” sagde Jed og omfavnede ham kejtet. „God rejse, og sørg nu for at komme tilbage i ét stykke.“

„Det har jeg også tænkt mig,” sagde Asher. „Sund og rask og med lommerne fulde af penge. Og måske med en nydelig lille byfrøken ved armen.“

Jed snøftede hånligt. „Det kan selvfølgelig tænkes – hvis hun ellers er halvblind og fuldstændig tom i hovedet. Se nu at komme af sted hvis du ikke vil have et hav af tilskuere til at vinke vemodigt farvel. Kroen lukker om ti minutter.“

Tilskuere var det sidste Asher ønskede. Han løftede hånden til afskedshilsen og hastede ud ad landevejen, væk fra kroen og sin ven og det liv han altid havde kendt. Hvis han gik rask af sted natten igennem, kunne han nå frem til landsbyen Samar tids nok til at redde sig en plads på en af de kartoffelvogne som

kørte i fast rutefart til Colford. Fra Colford gik der regelmæssige handelskaravaner mod nord til Jerring, som havde fast forbindelse med Sapslo for foden af Safranhøjene længere mod vest, og herfra kunne han købe sig en plads i en af vogntransporterne til Dorana.

Hvis bare Jed forstod at holde mund, ville det aldrig falde hans brødre ind at han, en fiskersøn, kunne finde på at vælge en rejserute der førte ham så langt væk fra havet.

Da han gik op ad skråningen mod kystvejen kiggede han til venstre, hvor vandet i Restharvens havn blinkede som en nyslået sølv mønt i månelys. Natten var lun og fuld af saltduft og lyd. Vinden havde rejst sig og blæste skumsprøjt fra brændingen omkring den nøglehulsformede havns klipper mod hans ansigt.

Han smagte på saltet med bankende hjerte. Et helt år i Dorana, langt fra havet. Ingen skrigende måger, ingen brusende brænding, intet vuggende dæk under fødderne og ingen smældende sejl over hans hoved. Ikke flere kapløb med tidevandet for at nå i havn inden det vendte. Slut med udspringene fra Delfinklippens høje afsatser og svømmeturere i det klare vand omkring den. Ingen lystige måltider sammen med Jed og hans øvrige kammerater.

Kunne han undvære alt det i så lang tid?

Ha. Selvfølgelig kunne han det. Der var ingen vej udenom. Han havde drømme at opfylde og et løfte der skulle holdes, og ingen af delene var mulige hvis han blev her. Det krævede nye omgivelser.

Rank og lystigt fløjtende hastede Asher mod sin fremtid.

Kapitel 1

Han er her.“
Matthias rettede sig op med et sæt og stirrede på kvinden i stalddøren. Hun knugede de tynde fingre om den boltede halvdørs øverste kant, og det smalle, spidse ansigt lyste af undertrykt forventning. Matthias skar en irriteret grimasse da hesten, han var ved at sadle op, prustede nervøst og slog med hovedet ved lyden af kvindens stemme.

„Rolig, Ballodair,“ sagde han og lagde hånden på den nervøst trippende hests bagfjerding. „Du burde vide bedre end at komme snigende på den måde, Dathne.“

„Undskyld,“ sagde hun, som sædvanlig uden at lyde som om hun mente det. „Hørte du hvad jeg sagde?“

Matthias dukkede under hestens hals og gik om på dens anden side for at kontrollere sadelgjorden. „Nej, faktisk ikke.“

Dathne skottede over skulderen, åbnede stalddøren og smuttede indenfor. Fra gårdspladsen bag hende lød der stemmer og latter, og gruset knasede under de jernbeslåede hove på en flok heste som to staldknægte førte til græsning på det tilstødende engdrag.

„Jeg sagde at han var her,“ sagde Dathne mere dæmpet.

Matthias rettede på hestens grime, så de gyldne spænder kom til at sidde lige ud for hinanden.

„Hvem? Hans Højhed?“ spurgte han uden at se på hende og slog klik med tungen. „For tidligt på den igen. Han bad mig have Ballodair klar til klokken ni fordi han skulle møde en eller anden et sted, men den er ikke engang ...“

Dathne fnyste. „Jeg taler ikke om prins Gar, dit træhoved! Ham!“

Han forstod ikke hvem hun mente før han omsider tog sig tid til at kigge nærmere på hendes ansigt og bemærkede udtrykket i hendes øjne. Hjertet hoppede i livet på ham, og han vaklede let og måtte støtte sig til Ballodairs hals.

„Er du sikker? Hvor ved du det fra?“ Hans stemme havde fået en mærkelig klang: hæs, tør og forskræmt. Og han var ganske rigtigt bange. Hvis det passede hvad Dathne sagde ... hvis den de havde ventet så længe endelig var dukket op ... så var det forbi med det liv, han havde levet indtil nu, og som han elskede så højt, trods de mange farlige hemmeligheder det indebar. Det betød at denne smukke dag, med den høje, klare himmel og duften af jasmin og roser hængende i luften, markerede begyndelsen til enden på alt det han kendte og holdt af.

Slutningen på alt, hvis han og Dathne fejlede.

„Hvordan jeg kan vide det? Og det spørger du om?“ Dathnes ansigt udtrykte både undren og irritation. „Jeg ved det bare. Han ankom i går nat, og jeg sansede ham så tydeligt at jeg vågnede med gåsehud over det hele.“ Hun gjorde en affejende bevægelse. „Og hvis du tror at jeg bare har drømt, kan jeg fortælle dig at jeg også har set ham.“

„Set ham? I kød og blod? Ikke i en vision?“ Matthias gjorde store øjne. „Hvornår? Hvor?“

Hun trak sit sjal tættere sammen om skuldrene, trådte et par skridt nærmere og sænkede stemmen til en hvisken. „Tidligt i morges. Jeg fulgte mit instinkt og så ham komme ud af Verrys kro.“ Hun snøftede foragteligt. „Det fortæller en hel del om hans smag.“

Matthias tørrede nervøst hænderne mod buksebenene. „Det var dumt, Dathne. Hvad hvis han havde set dig?“

„Hvad så?“ Hun trak ligegyldigt på skuldrene. „Han ved hverken hvem eller hvad jeg er. Desuden så han mig ikke. Gaderne vrirlede med mennesker på vej til markedspladsen, og jeg sørgede for at holde mig skjult i mængden.“

„Du tror vel ikke ...“ Matthias tøvede. „Kan det tænkes at han ved besked?“

Hun rynkede panden og borede tåen ned i staldgulvets tykke lag strøelse. „Det kan tænkes, men jeg tvivler på det,“ sagde hun. „Hvis han gjorde, ville der ikke være brug for os. Vi har en rolle at spille i alt dette, men spillet er ikke engang begyndt endnu.“ En velkendt glød tændtes i hendes øjne. „Jeg spekulerer tit på hvad det vil ende med. Gør du ikke?“

Matthias gøs. Det var et spørgsmål han helst ville undgå at tænke for meget over. „Så længe det ikke fører til en tidlig grav, interesserer det mig ikke særligt. Har du givet Veira besked?“

„Ikke endnu,“ svarede Dathne efter en ganske kort tøven. „Hun har nok at gøre med nogle vanskeligheder i Burenfelt, og bortset fra hans ankomst er der ikke noget at fortælle.“

„Du virker så rolig og sikker!“ Matthias vidste at han lød anklagende, og det ærgrede ham at han ikke kunne styre sig. Men det føltes forkert at hun stod der, ganske rolig og uanfægtet, mens hans mave slog knude på sig selv og koldsveden brød frem over hele kroppen. Ballodair lod sig smitte af hans uro. Den prustede advarende og lagde ørerne tilbage. Matthias strøg den blidt over halsen, lige så meget for at berolige sig selv som hesten. Hans næste ord kom som en hvisken: „Hvordan kan du være så kold?“

Dathne smilede. „Fordi jeg har set ham så mange gange i drømme.“

Det var alt. Ingen yderligere forklaring eller noget forsøg på at berolige ham, men det burde han have sagt sig selv. Den slags gav Dathne sig ikke af med.

Dathne var Dathne, bidende, kryptisk og uforfærdet og helt sin egen. De havde kendt hinanden i seks år, og han havde aldrig vundet en af deres talrige diskussioner, men det var ikke på noget tidspunkt faldet ham ind at gøre en ende på deres venskab. Han var blevet et møl der hele tiden lod sig lokke af hen-

des flamme, og han havde for længst opgivet håbet om at lave om på hende.

Hun smilede gavtyveagtigt. Hun kunne læse ham lige så tydeligt som de bøger hun solgte i sin bod – endnu en irriterende egenskab. „Jeg må hellere gå. Prinsen kommer efter sin hest om et øjeblik, og jeg har nok at gøre.“

Noget i hendes øjne fik hans indvolde til at gøre knuder igen. „Hvad?“

„Lad os mødes over et krus øl i Den Grønne Gås i aften,“ sagde hun. „Så har jeg måske noget interessant at fortælle.“

„Dathne ...!“

Hun var ude ad stalddøren og havde både lukket og boltet den efter sig inden han nåede at sige mere. Solen udenfor blinkede i hendes ravnsorte hår der var samlet i en løs knude bag den lange, slanke hals. „Men senest klokken syv!“ råbte hun over skulderen idet hun trådte til side for en staldknægt der kom slæbende med to fyldte vandspande. „Jeg kan ikke undvære min skønhedssøvn – selv om den ikke har hjulpet meget indtil nu!“

Hun forsvandt fra Matthias' synsfelt og gled som en skygge gennem staldgårdens buede indgangsportal samtidig med at prins Gar kom ned ad trappen til sin tårnbolig, blond, rideklædt og med ansigtet lagt i de smilende folder der skjulte så uendelig meget.

Matthias skottede en sidste gang hen mod indgangsportalen hvor Dathne var forsvundet, skubbende den indre uro fra sig med et suk og gik kongesønnen i møde.

På hovedstaden Doranas store torv var markedshandelen i fuld gang.

Markedet fandt sted på den første Barlsdag i hver måned, og selv om solen knap nok var kommet fri af det fjerne kongepalads' tårne, vrimlede torvet allerede med stadeholdere og hand-

lende, gøglere og spåmænd, og støjen kunne høres mange gader væk.

Asher stod midt i det hele, svimmel og ør over postyret, og stirrede som en tåbe. Støjen og de mange lugte, sved, røg, komøg, stegeos, blomster og frugt og en hel del han ikke kunne identificere, skyllede ind over ham som brænding. Et pust af friskbagt brød trængte igennem alt det andet og fik hans tomme mave til at knurre.

De fleste af stadeholderne var olkenfolk som han selv, driftige, mørkhårede og vejrbidte, og de lod til at befinde sig glimrende og falbød et stort udvalg af varer med muntre og gennemtrængende stemmer: frisk frugt, grønsager, levende høns, fersk kød, saltede fisk, bøger og tællelys, samt seletøj, klæde og færdigsyet tøj, foruden møbler og husgeråd ... nået så langt måtte Asher opgive at holde rede på det, men det lod til at man her kunne få alt hvad hjertet begærede – forudsat at man havde pengene.

„Pyntebånd! Udsøgte pyntebånd! Kun seks cuik dusinet!“

„Blommer! Modne blommer!“

„Hov, du der! Se dig dog for, knægt!“

Asher snurrede rundt og reddede sig i sidste øjeblik til side for en hærdebred studepranger der kom trækkende med en stor, mørkebrun tyr. Dens blankpolerede næsering glimtede i solskinet, og den slog med hovedet som om den mest havde lyst til at stange sig gennem mylderet.

Asher veg baglæns og fik en voldsom skylle fra en tykvomet frugtsælgerske fordi han ramlede ind i de kunder der havde taget opstilling foran hendes bod. „Se at komme væk med dig inden du får væltet alle mine kasser! Og luk munden! Der er fluer i luften!“

Asher lukkede munden, men åbnede den straks igen. Han havde givet sig selv et løfte om at finde et arbejde inden han forlod markedspladsen. „Du har vel ikke brug for en rask mand?“

Frugtsælgersken kaglede af latter og blinkede til de nærmeststående. „Man takker for tilbuddet, knægt, men jeg har allerede en mand der kan gøre det ud for to på din størrelse, så gå du trøstigt videre, hvis jeg ikke har andet der kan friste dig.“

Hun trak de svære skuldre tilbage, så hendes store barm blev løftet frem mod ham, og slog opfordrende klik med tungen. Kunderne foran boden brølede af latter og Asher hastede videre, ildrød i kinderne, men ganske godt tilfreds med sig selv fordi han havde nået at tilegne sig et par æbler fra den nærmeste tønde mens alle havde travlt med at slå sig på lårene af grin.

Han huggede æblerne i sig i en fart og tørrede sig om munden med ærmet da han havde sunket den sidste bid. Det var alt hvad han kunne regne med at få af morgenmad, og måske måtte æblerne også gøre det ud for både frokost og aftensmåltid hvis det ikke lykkedes ham at finde arbejde. Pungen i hans bælte var beklageligt slunken. Det havde kostet størsteparten af hans beskedne opsparing bare at nå frem til Dorana, og de fleste af de sidste skillinger var gået til gårdsdagens aftensmad og natlogi. Han havde penge nok til endnu en overnatning og måske en skål suppe og en humpel brød, men derefter så det sort ud. Alligevel lyste han pludselig op i et stort grin.

Han var i Dorana. *Dorana!* Selve Lurs store, muromkransede hovedstad! Tænk, hvis hans far kunne se ham nu – eller endnu bedre, hans brødre. De ville brække sig ud over alle bredder af misundelse, og det havde de rigtig godt af.

Ha.

Han havde drømt om at få denne by at se længe før han undfangede den plan der nu havde bragt ham hertil. Den havde været en drøm, født af de historier gamle Hemp underholdt fiskerlejets knægte med når de samledes omkring ham sent på dagen, efter at den sidste båd var kommet ind og dagens fangst var blevet rensat og lagt i kasser og mågerne sloges om indvoldene i strandkanten.

Gamle Hemp var den eneste af Restharvens beboere som havde set hovedstaden. Siddende på sin yndlingsbænk ved havnen, bakkende på sin gamle pibe, havde han fortalt historier som fik de halvstore knægte til at lytte med åben mund og vidt opspilede øjne.

„Dorana,“ sagde han, „er så stor at den kan rumme tyve fiskerlejer som Restharven inden for sin svære mur. Husene rager lige så højt i vejret som skovens største træer, og de er malet i alverdens farver. Og dens ølhuse, ja, dér kommer man aldrig til at tørste. Og lugtene! De får mundvandet til at løbe som en brusende flod, for i byens huse bliver der stegt både flæsk og lammekød og saftige oksebøffer i køkkener så store som vores stenhytter.“

Og de lyttende drenge slugte hvert ord, så det hele lyslevende for sig og gned misundeligt deres fiskefyldte maver.

Men der var mere endnu, ville Hemp sige, og her sænkede han stemmen til en hvisken så lav som dønningernes sukken mod stranden når det næsten var havblik. Fra Dorana kunne man se helt op til Barls Mur, den magiske barriere der rejste sig bag den savtakkede bjergkæde et stykke nord for byen.

„Se den?“ gispede drengene vantro, lige meget hvor tit de havde hørt om muren.

„Ja, ja,“ forsikrede gamle Hemp. „Barls Mur er ikke usynlig som de besværgelser der gemmer sig dybt i det store rev, Drage-tænderne, der danner en halvbue i havet ud for Lur og forhindrer fremmede skibe i at trænge ind i det rolige farvand mellem korallerne og kysten. Nej, Barls Mur flammer som nordlys og kan tydeligt ses på en skyfri dag. Den beskytter os alle, barn som voksen, mod farerne i den for længst forladte verden som findes på den anden side.“

Det var på dette tidspunkt at nogen altid spurgte om den også beskyttede doranerne, og Hems svar var hver gang det samme: „Selvfølgelig gør den det. Tror I måske ikke at de først og fremmest byggede den for at redde sig selv?“

Det blev altid sagt meget stille, som om han var bange for at doranerne kunne høre ham, selv om den nærmeste boede mindst halvtreds kilometer borte.

Asher rystede sig fri af minderne og den begyndende hjemve og stirrede mod nord, hvor Barls Mur blinkede i morgensolen. På det punkt havde gamle Hemp i hvert fald talt sandt: man kunne skimte muren deroppe, og den så ganske rigtigt ud som om den ville blive stående i al evighed.

En større flok doranere slentrede leende forbi, og Asher kunne ikke lade være med at stirre.

Doranerne var lette at kende: et godt stykke over gennemsnitshøjde med krøllet, sølvhvidt eller solgyldent hår som var samlet i fletninger og smykket med kostbare ædelsten. De havde klare øjne i grå, blå og grønne nuancer, og deres hud var mælkevid. De var langlemmede og slanke og elegant klædt i silke og brokade, fløjel og læder, og de førte sig med en sikkerhed som fik alle til at vige til side for dem. Selv det støv, de rejste med deres skridt, drev ud til siderne i stedet for at slå op omkring benene på dem.

Det skyldtes deres magiske kraft, og de bar den som en usynlig kappe og satte fødderne på jorden som om de ventede at duftende blomster ville springe op hvor de havde trådt.

Doranerne var sjældne gæster i Restharven. Man så aldrig mere end en enkelt i løbet af et år, og det var som regel gengangere: kongen som besøgte byen hvert år til den store Havets Høstfest, og ellers skatteopkræveren og folketællingsinspektøren og – som en sjælden undtagelse – en af doranernes højforne lækker læger hvis en god, gammeldags olkenhealer ikke var i stand til at sætte en eller andens brækkede knogler sammen. Ellers holdt doranerne sig for sig selv på deres store landejendomme eller i landets større byer, og der var selvfølgelig flest af dem i hovedstaden. Asher havde ingen anelse om hvad de fik tiden til at gå med, men han gik ud fra at de fiskede, dyrkede jorden

og opdrættede heste ligesom hans eget folk. Det eneste han vidste med sikkerhed var at de benyttede magi i alt hvad de foretog sig

Han trak foragteligt på munden. At leve et liv hvor man bare kunne tage magien til hjælp til alting ... det var ikke naturligt. Det gjorde det hele for let. Hvordan skulle disse mennesker nogen sinde lære at forstå dem der levede uden for deres verden og måtte slide hårdt for alt hvad de ønskede at opnå? Fatte nødvendigheden af at blive ét med jordens rytme og lytte til naturens stemmer?

Nej, afgjorde Asher. Doranerne kendte intet til det virkelige liv. Med en lille, affejende håndbevægelse gik han videre. Han fandt sig ikke et arbejde ved at stå som en støtte og stirre ud i luften.

Trængslen både betog og generede ham. Han klemte albuerne ind mod kroppen, og hans ene hånd hvilede beskyttende over bæltepungen mens han snoede sig fra den ene bod til den anden og spurgte stædeholderne om arbejde.

Han blev mødt med afslag efter afslag og blev mere og mere beklemmt. Dette var slet ikke som i drømmene. Der havde det gået uendelig meget lettere med at finde et godt betalt arbejde.

Med tvær mine standsede han foran en af de få doranske bodder. Den var fyldt med kostbart udseende legetøj og blev passet af en køn ung kvinde. Hun smilede til ham og knipsede med fingrene, og en fornemt udskåret og malet legetøjshund begyndte at gå og slog en baglæns saltomortale. Et nyt fingerknips fra pigen satte en tyk, rødsklædt klovnefigur i gang med at jonglere med tre bolde, og den lille hund bjæffede ivrigt og sprang i vejret i et forsøg på at fange en af boldene.

Kunderne foran boden lo. Asher var lige ved at le med, men tog sig i det og trampede videre med en forarget fnysen. Fordømte doranere. De kunne ikke engang skære et stykke legetøj uden at gribe til deres magi.

Midt på markedspladsen tronede en stor fontæne der spyede vand fra sig som en hval. I bassinets centrum stod en statue af Barl med udstrakte arme og et lyn knuget i den ene hånd. Sollyset trængte gennem bassinets klare vand og blinkede i små mønster på bunden. Fontænen fungerede åbenbart som en ønskebrønd.

Asher fiskede en af sine kobberskillinger frem, tøvede et øjeblik og kastede den i vandet.

„Jeg har brug for et arbejde,” sagde han til statuen. „Ikke noget fornemt, bare et eller andet så jeg kan klare dagen og vejen indtil jeg finder noget bedre. Kan du hjælpe mig med det?”

Fontænen vandstråle afgav stænk der løb som tårer ned over statuens ubevægelige ansigt. Asher så afventende på den. Han havde ikke forestillet sig at statuen ville begynde at tale til ham, men han var alligevel skuffet. Han vendte ryggen til guden og sank mismodig ned på bassinkanten.

Han havde håbet på et svar af en slags. En form for inspiration, en strålende idé. Ganske vist hørte han ikke ligefrem til de mest trofaste tempelgængere, men han troede da på guderne ligesom alle andre og levede efter deres love. Dem alle sammen, så han mente nok at han havde gjort sig fortjent til lidt velvilje.

Han gjorde sit bedste for at afvise den grimme mistanke der var begyndt at stikke hovedet frem: at hans drøm havde været død og begravet fra det øjeblik han tog hjemmefra. Et eller andet sted i denne støjende menneskerede måtte der være nogen som havde brug for en rask og rørig ung mand som var villig til at slide fra morgen til aften for et varmt måltid, en seng at sove i og en rimelig betaling. En jævn mand eller kvinde af olkenfolket. Der var ingen grund til at ulejlige de rige. De var næsten lige så slemme som doranerne, så meget havde han da allerede set. De boede i store huse og gik prangende klædt og havde bløde hænder og flere penge end godt var, og de ville kun ansætte arbejdere – nej, tyende – der kunne fremvise fornemme anbefa-

linger og talte bysprog og klædte sig i tøj der kostede et helt års makrelfangst. Den slags arbejdsgivere kunne han godt undvære, og de havde lige så lidt brug for ham.

Nej, han var en af Resthavens stolte fiskere og kendte sit værd. Et sted i byen måtte der være en mand eller kvinde som ville forstå at sætte pris på det. Statue eller ej, han skulle nok finde noget at bestille.

Det var han tvunget til. Han havde afgivet et løfte der skulle holdes.

En kos klagende brølen trængte gennem støjen og gjorde ham brat nærværende. Han var lige ved at slå sig selv for panden. Selvfølgelig. Det havde været tåbeligt af ham at rende rundt til boderne. Han skulle have søgt ned til kvægfoldene med det samme. Det var det rigtige sted at henvende sig. Der ville han møde bønder og kvægopdrættere – jævne folk af hans egen slags. De havde brug for den slags arbejde han kunne tilbyde.

Asher sprang op med fornyet håb for at gå i retning af lyden, men blev distraheret da der opstod bølgende bevægelse i mængden i torvets nordlige udkant. Folk løb frem og tilbage, og der blev råbt og fløjtet og klappet i hænderne. Asher fangede et glimt af en række hjelmklædte hoveder og blåt og højrødt liberi. En afdeling af byvagten kom marcherende ned ad den skrånende vej fra paladset der rejste sig fra toppen af den store høj nord for byen.

Asher skiftede retning. Han var nysgerrig, og kvægfoldene løb ingen steder. Han kunne godt tillade sig at bruge fem minutter på at se hvad der foregik.

„Gør plads!” smældede en skarp kommandostemme. „Gør plads for Hans Højhed prins Gar!”

Asher blev fejlet med af mængden. Folk råbte og fægtede med armene. Han forstod ikke postyret. Hvorfor hidsede de sig sådan op fordi det passede prinsen at vise dig? Boede han måske ikke her i byen sammen med resten af den kongelige familie? Så

indbyggerne ham ikke næsten hver dag? Jo, selvfølgelig gjorde de det. Hvad lignede det at trampe tærne af hinanden og skubbe og regere bare for at få et glimt af ham?

Men til trods for sin banden og mumlen og forsøg på at stritte imod mængdens pres, lod Asher sig smitte af ophidselsen. Her var noget at fortælle om når han kom hjem. Hans far ville gøre store øjne. Ikke engang gamle Hemp havde set et glimt af de kongelige.

Mængden skiltes og trak sig ud til siderne så prinsen kunne ride frem på sin smukke, fuksrøde fuldblodshest med tøjlerne skødesløst hvilende i den ene hånd. Hesten trippede elegant af sted, et pragtfuldt syn med det udsøgte og juvelprydede hoved- og sadeltøj. Asher blev tør i halsen af misundelse. Et sådant ride-dyr kunne man tillade sig at holde når man var prins, og formodentlig havde han hundrede magen til stående hjemme i stalden.

For første gang i sit liv følte Asher sig en anelse utilfreds med at være den han var.

Prinsen var lige så fornem og velplejet at se til som hesten. Hans hår var korngult og silkeblødt, langt som en piges og samlet i en hestehale i nakken. Han var iført en udsøgt grøn silkeskjorte og brune læderbenklæder i samme kvalitet, og hans sorte ridestøvler var poleret så de blinkede i solen. På hovedet bar han en smal, udhamret sølvkrone besat med rubiner. Et smil oplyste hans smalle ansigt mens han vinkede til den begejstrede mængde.

Asher borede sig helt frem i forreste række og slugte rytteren med øjnene. Så dette var Hans Kongelige Højhed, prins Gar. Selv i det fjerne og beskedne Restharven havde de hørt om ham. Han var kendt under flere navne. Gar den Magiløse. Gar den Halte. Det var de to navne man ikke tøvede med at sige højt. Det tredje blev hvisket ned i ølkrusene når man var sikker på kun at have fortrolige venner omkring sig: Gar den Skændige. Måske

fandtes der endnu flere navne, men kun de tre blev brugt i Restharven. Og så sagde man også om ham at han var for blond til at være en olken og for magiløs til at være doraner.

Men mængden her lod ikke til at bebrejde prinsen at han manglede magiske evner og ikke ville kunne styre vejrliget når han engang overtog tronen fra sin far. Nej, folk syntes at han var værd at tiljuble med største iver. Hvorfor? Asher forstod det ikke. Hvad nytte havde man af en troldmand uden magiske evner? Vel nogenlunde lige så meget som af et skib uden sejl!

Og han lod ikke til at være den eneste der tænkte sådan.

Kun en håndfuld doranere var standset op for at hilse landets tronfølger mens han red af sted for at tilbringe en anstrengende dag med at snuse til blomster i skoven eller hvad han nu plejede at more sig med. Nogle satte farten en smule ned og smilede og nikkede, men langt de fleste ofrede ham overhovedet ingen opmærksomhed eller betragtede ham med lukkede miner og fordømmende blikke. Mon prinsen så det? Eller var han ligeglad? Det var svært at afgøre. Hans smil falmede ikke et øjeblik, og hånden med tøjlerne var rolig og afslappet ... og dog ... glimtede det ikke i de grønne øjne? Jo, det gjorde det, men Asher kunne ikke afgøre om det bundede i ophøjet ligegyldighed eller undertrykt smerte. Det måtte gøre ondt at blive mødt på den måde af folk af sin egen race.

Asher fnyste. Hvad lignede det at han stod her og følte medlidenhed med en prins?

Prinsen nærmede sig det sted hvor Asher stod. Om et øjeblik kunne han række ud og røre ved hesten, hvis det passede ham. Tanken om at lade hånden glide over dens blanke pels var fristende ... men nej. Asher stivede sig af, fast besluttet på at forblive upåvirket. Han flyttede blikket fra hesten til prinsens hvide, smilende ansigt ... og prinsen stirrede direkte tilbage.

Han rynkede panden, og noget viste sig i hans øjne – et glimt af interesse, en afvisning eller noget midt imellem ... Asher vid-

ste ikke hvordan han skulle tyde det, og han fik ikke tid til at tænke nærmere over det.

En begejstret pige i mængden kastede en rose som ramte hingsten på halsen. Den vendte det hvide ud af øjnene og dansede nervøst sidelæns, og prinsen fik nok at gøre med at genvinde kontrollen over den.

Asher rykkede baglæns, uden at tage sig af ederne og forbandelserne fra dem han trampede over tærerne. Meget mod sin vilje var han imponeret af prinsen. Der var noget over ham – en aura af myndighed og anstand: noget medfødt, noget der lå ham i blodet og gennemsyrede ham til knoglemarven. Noget der gjorde ham ... anderledes.

Vrøvl og sludder. Fyren var bare rig og renvasket og doraner – til trods for hans manglende magiske evner – og desuden kongelig. Det kunne få enhver mand til at udstråle selvtillid – af den slags der var helt naturlig for folk som havde stor magt og følte sig overbevist om deres egen ufejlbarlighed – og derfor lod menigmand sig villigt imponere og tillagde dem villigt egenskaber de aldrig havde været i besiddelse af.

Asher rystede tankerne af sig. Hvad gik der af ham? Hvordan kunne han lade sig smitte af de andre på den måde? Stå her og glo med åben mund! Hans far ville for længst have langet ham et par over nakken for at spille tiden. Slut med alt det her. Han skulle finde noget at bestille.

Han vendte ryggen til rytteren for at bore sig gennem mængden, men standsede ved lyden af et skarpt smæld nogle få meter længere henne ad gaden. Derefter fulgte et skrig.

Asher snurrede rundt med et sæt. Raketter skød hvislende til vejrs fra en fyrværkeribod. De eksploderede over mængdens hoveder i skyer af grønne og gule gnister og blev hilst med både bifaldsbrøl og forskrækkede skrig.

Prinsens hest rejste sig vrinskende på bagbenene, og dens kongelige rytter gled af og smækkede sin højfornemme bagdel

hårdt i gadestøvet. Hingsten gjorde omkring med vilde øjne og fråde om munden, parat til at stikke af.

„Ballodair!“ råbte prinsen idet hesten sprang hen over hovedet på ham og galoperede op ad gaden.

„Stop den!“ smældede en kommandostemme et sted i mængden.

Uden at tænke sig om sprang Asher ud foran den opskræmte hingst. Hans livslange erfaring med at bevæge sig rundt på små både i hårdt vejr havde skærpet hans reflekser og lært ham at holde hovedet koldt i faretruende situationer. De flagrende tøjler var lettere at fange end den piskende ende af et sprængt fald, og at tvinge den dansende hest i ro krævede mindre kræfter end at hale et net fyldt med sprællende fisk ind over rælingen.

Desuden ville det være en skam hvis et udsøgt dyr som denne hingst skulle gå hen og brække et ben fordi et kongeligt fjols ikke forstod at holde sig fast i sadlen.

Der var nu alligevel mere liv i hesten end i en ladning nyfangede fisk. Den bukkede så gnisterne stod fra hovene, sparkede bagud og hvirvlede rundt. Tilskuerne brølede forskrækket op og fik travlt med at komme af vejen. Asher bandede indædt da hestens hoved tørnede mod hans eget. Han så sol, måne og stjerner og dansede som en bajads da en jernbeslået hov ramt ham over tærerne. Guderne være lovet for solide støvler. Asher ømmede sig, og blod løb ham ned i øjnene og slørede hans syn. Sammenstødet med hingstens hoved havde flækket hans ene øjenbryn. Hesten forstærkede anstrengelserne for at slippe fri, og tøjlerne begyndte at glide i hans svedige hænder.

Det kostede endnu et par knubs, men Asher gik af med sejren i den sidste ende. Hesten opgav kampen og stod dirrende og prustende med vidt opspilede næsebor og alle fire ben solidt plantet på jorden. Dens øjne var stadig lidt vilde, men rullede ikke længere i hovedet på den. Asher bukkede gispende sammen.

I næste øjeblik blev tøjlerne flået ud af hænderne på ham.

„Ballodair, det var jo bare fyrværkeri!“ sagde en dirrende stemme. „Du er vel ikke kommet noget til, dit fjollehoved?“

Asher rettede sig langsomt op. Hans hoved dunkede, og blodet klistrede til hans ansigt.

Prinsen var optaget af at undersøge hingstens ben, uden at vise mindste interesse for den der havde reddet den elendige krikke.

„Nej, der er ikke sket den noget,“ sagde Asher fornærmet og hagede sig fast i sin overbevisning om at denne elegant klædte prins var en ganske almindelig mand der strintede op ad husmure og fjærtede som alle andre og kun skilte sig ud ved at have råd til en dyr skrædder. „Den fik sig bare en forskrækkelse.“

Prinsen sad på hug ved hestens ene forben. Han vendte sig halvt om og kiggede op. Et glimt af genkendelse viste sig i hans øjne, og han nikkede let. Han rejste sig, lagde tøjlerne om den ene underarm og børstede hænderne af på læderbenklæderne.

„Det ser sådan ud, Barl være lovet,“ sagde han og kyssede den svære guldring på sin venstre hånds pegefinger. „Ballodair her er en gave fra Hans Majestæt selv.“

„En storslået gave,“ sagde Asher. „Godt at jeg fik reddet den i tide. Og jeg har det også fint, hvis det skulle have nogen interesse.“

Han hørte forskrækkede gisp bag sig. Nogle af tilskuerne var vendt tilbage. En af byvagterne nærmede sig med et brysk udtryk i ansigtet. Han virkede dog ikke nær så respektindgydende som han måske selv troede, fordi han stadig var kridhvid af skræk ved tanken om hvor galt det hele kunne have udviklet sig.

Prinsen standsede manden med en håndbevægelse og stude-rede Asher, tavst og uden at fortrække en mine.

Asher stirrede knejsende tilbage. Den silkedukke skulle ikke tro for meget om sig selv.

Efter et øjeblik slappede prinsen af, og skyggen af et smil strej-

fede hans ansigt. „Er du nu helt sikker på det?“ sagde han. „Dit øjenbryn bløder, og du virker en smule ude af det. Du har vel ikke fået andre skrammer?“

Der lød en forbløffet mumlen fra tilskuerne, og de trængte sig på for at kigge nærmere på denne forhutlede fremmede der tillod sig at tiltale prinsen som en ligemand.

Asher tog sig til øjenbrynet og trak på skuldrene ved synet af det blod han fik på fingrene.

„Det er ikke noget at tale om. Det kunne have været meget værre,“ sagde han. „Og jeg er ikke spor ude af det, at du ved det.“

Byvagten gav Asher et skub i ryggen. „Hvem tror du, du er? Du har at tiltale prinsen med 'Deres Højhed', og hvis du ikke viser mere respekt, kommer du til at nyde mørket i en af kaptajn Orricks celler!“

Igen løftede prinsen hånden. „Det gør ikke noget, Grimwold. Du kan vel se at vores unge helt ikke er her fra egnen.“ Smilende tog han et lommeørklæde frem og vædede det med det lysegrønne indhold fra feltflasken der hang ved sadelknappen. „Det er brændevin,“ fortsatte han idet han rakte Asher lommeørklædet. „Det svider nok en del, men hellere det end hestesved i et åbent sår. Hvor langt væk kommer du egentlig fra?“

Med et grynt – som prinsen var velkommen til at opfatte som et taknemmelighedstegn – tog Asher lommeørklædet og duppede ansigtet med det. Brændevinen var stærk og sved som ild både i huden og det flækkede øjenbryn, og til sin store fortrydelse kunne han ikke tilbageholde et smertensudbrud. „Restharven ... Deres Højhed,“ mumlede han og holdt det tilsølede lommeørklæde frem. „Vil Deres Højhed have det tilbage?“

En lille trækning viste sig i prinsens ene mundvig. „Ellers tak, behold du det bare,“ sagde han tørt.

Asher rynkede panden. Stod fyren der og lo ad ham? „Sådan en Højhed har vel flere hundrede af dem,“ sagde han.

Nu smilede prinsen åbenlyst. „Ikke helt så mange, men nok til

at jeg kan undvære et enkelt uden at sørge over tabet. Jeg har aldrig været i Restharven.“

„Det ved jeg,“ sagde Asher og tilføjede, tilskyndet af byvagtens mørke stirren: „Deres Højhed.“

„Hvad har jeg egentlig gjort for at fortjene din inderlige afsky?“ spurgte prinsen efter en tankefuld pause. „Tilmed efter at jeg har foræret dig et kostbart silkelommetørklæde?“

Asher blev hed i kinderne. Hans mor havde tit sagt at hvis han ikke lærte at være mere imødekommende og styre sin tunge, ville han komme galt af sted en dag.

„Hvem siger at jeg afskyr nogen?“ mumlede han. „Vi kender jo ikke hinanden.“

„Det har du ganske ret i,“ sagde prinsen med et lille nik. „Men det kan vi hurtigt lave om på. Grimwold?“

Byvagten rettede sig og gjorde stram honnør. Hans øjne viste tydeligt hvor chokeret han var over det han så og hørte.

„Jeg tror vi har givet anledning til tilstrækkelig underholdning for i dag,“ fortsatte prinsen. „Send folk tilbage til deres gøremål. Jeg vil gerne veksle nogle ord med den unge herre her under fire øjne.“ Han vendte sig om mod Asher. „Selvfølgelig medmindre du har et uopsætteligt ærinde et andet sted.“

Asher bed sig i læben. Han stirrede ind i det blege ansigt. Det var tydeligt at prinsen morede sig indvendig, men der gemte sig også en udfordring i hans blik.

Asher rømmede sig. „Nej, det har jeg ikke ... Deres Højhed.“

„Glimrende!“ udbrød prinsen og klappede ham på skulderen. „Så kan jeg stjæle nogle få minutter af din tid med god samvittighed.“ Han opdagede at Grimwold stadig stod og stirrede. „Grimwold, har du glemt hvad jeg sagde?“

Grimwold bukkede og gjorde som han havde fået besked på. Mængden opløstes i små klynger, og Asher stod alene tilbage sammen med Lurs kronprins.